

[Aksel Larsen.]

i den retning, at man ikke blot skulle have en toldunion og et fællesmarked, men at man måtte gøre landene til en økonomisk enhed med fri bevægelighed for kapital og investeringer, med fri bevægelighed for industriopbygning, for arbejdskraft, med så vidt muligt ensartet sociallovgivning og sociale forhold. Og her er jeg enig med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i, at hvis det er sådanne ønskedrømme, man nærer, eller sådanne tanker, man har, så vil der gå en meget, meget lang tid, inden man når så vidt, hvis man overhovedet kan nå så vidt; og det bliver i hvert fald ikke, medens nogle af os eksisterer og er i stand til at gøre vor indflydelse gældende, medmindre der altså skulle ske noget særdeles ønskværdigt med hensyn til de pågældende landes sociale og økonomiske struktur.

Efter disse indledende bemærkninger må jeg sige, at jeg vil naturligvis ikke forsøge at give en historisk redegørelse for de forhandlinger, der har været ført, og de momenter, der har været ført frem under disse forhandlinger, ej heller for, hvor langt man er kommet inden for OEEC, eller hvor langt man er kommet med forhandlingerne mellem de seks lande. Alt det er der oplyst tilstrækkeligt om i de taler, der er holdt, før jeg kom på talerstolen, også i de to højtærede ministres redegørelser.

For mig ser det imidlertid ud, som om Danmark i forhold til dette eller disse vest-europæiske arrangementer i princippet har tre muligheder at vælge imellem. Det kan tilslutte sig fællesmarkedet, hvorved det automatisk også kommer med i frihandelszonen via tilknytningen mellem de to områder; juridisk vil vi opnå toldfrihed for al eksport til de seks fællesmarkedslande og for alle varer undtagen landbrugsvarer, der eksporteres til frihandelszonens lande, og vi må selvfølgelig indrømme toldfrihed over for al import fra fællesmarkedets og frihandelszonens lande, for de sidstes vedkommende dog undtagen for landbrugsvarer, men dem importerer vi jo ikke ret mange af. Det er den ene mulighed.

Den anden mulighed er den, at Danmark kan tilslutte sig frihandelszonen alene, hvis en sådan frihandelszone bliver til virkelighed. Men som man ser, det hele er behæftet

med en umådelig masse „hvis“er. Derved vil Danmark opnå toldfrihed for alle varer undtagen landbrugsvarer, der eksporteres til fællesmarkedets og frihandelszonens lande, og det må selv give tilsvarende indrømmelser til landene inden for de to områder.

Endelig er der en tredje mulighed: at Danmark kan holde sig uden for både fællesmarkedet og frihandelszone. Derved får det ikke del i handelsfrigørelsen, for så vidt angår nogen del af sin eksport, men til gengæld forpligtes det heller ikke til at formindske sin beskyttelse over for nogen del af sin import fra disse lande.

Så vidt jeg kan se, eksisterer der disse tre principielle — man skulle måske snarere sige teoretiske — muligheder for Danmark at vælge imellem ved den foreløbige orientering.

Jeg tror, det er nyttigt, når vi diskuterer disse spørgsmål, og når vi diskuterer, hvilke muligheder Danmark burde orientere sig i retning af, at se på, hvordan det står til med vor eksport og vor import.

I 1955 — det sidste år, jeg har fuldstændige tal for — var Danmarks eksport af landbrugsvarer 4 125 mill. kr. værd. Eksporten af andre varer, altså fornemmelig industriprodukter, udgjorde 3 075 mill. kr. Altså en samlet eksport i 1955 på 7 200 mill. kr. Tallene, jeg giver, er naturligvis rundet op, men de er tilnærmelsesvis nøjagtige. Hvis man fra den samlede eksport tager eksporten til de seks lande, der forbereder sig til at gå ind i et fællesmarked, og lægger England til, kommer vi til det resultat, at landbrugseksporten til disse lande i 1955 var 3 400 mill. kr., medens eksporten af andre varer, fornemmelig industrivarer, androg 950 mill. kr., det vil sige, at landbrugseksporten er langt den overvejende del til de lande, man må regne med kommer i betragtning, hvis det drejer sig om fællesmarkedet og frihandelszonen. Der er naturligvis en mulighed for, at Norge, Sverige, Schweiz og Østrig kommer med — det er en hypotetisk mulighed; jeg ved ikke, om man skal regne med den — men det vil ikke forstyrre billedet så forfærdeligt meget.

Lad os så se på importen til Danmark.

Vi importerede i 1955 med et rundt tal for 475 mill. kr. landbrugsprodukter og for 7 600 mill. kr. industriprodukter, i alt for